

ЛЕНІНЕЦЬ

Орган Ново-Миргородського РК Комуністичної партії
України та районної Ради депутатів трудящих,
Кіровоградської області.

№ 54 (3047)

НЕДІЛЯ

7

ЛИПНЯ

1957 р.

Ціна 10 коп.

Центральний Комітет партії закликає всіх комуністів ще тісніше згуртувати свої ряди під непереможним прапором марксизму-ленінізму, спрямувати всі свої сили на успішне розв'язання завдань комуністичного будівництва.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

про Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу

22—29 червня ц. р. відбувся Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

Пленум обговорив питання про антипартійну групу Маленкова Г. М., Кагановича Л. М., Молотова В. М.

Пленум прийняв відповідну постанову, яка сьогодні публікується.

Пленум вивів із складу членів Президії ЦК і з членів ЦК КПРС тт. Маленкова, Кагановича, Молотова; зняв з поста секретаря ЦК КПРС і вивів із складу кандидатів у члени Президії ЦК і з складу членів ЦК т. Шепілова.

Пленум обрав ПРЕЗИДИЮ ЦК КПРС в такому складі:

Члени Президії: тт. Арістов О. Б., Беляев М. І., Брежнев Л. І., Булганін М. О., Ворошилов К. Є., Жуков Г. К., Ігнатов М. Г., Кириченко О. І., Козлов Ф. Р., Куусінен О. В., Мікоян А. І., Суслов М. А., Фурцева К. О., Хрущов М. С., Шверник М. М.;

Кандидати в члени Президії: тт. Мухітдінов Н. А., Поспелов П. М., Коротченко Д. С., Калиберзін Я. Е., Кириленко А. П., Косигін О. М., Мазуров К. Т., Мжаванадзе В. П., Первухін М. Г.

Пленум поповнив склад секретаріату, обравши секретарем ЦК КПРС т. Куусінену О. В.

ПОСТАНОВА ПЛЕНУМУ ЦК КПРС

про антипартійну групу Маленкова Г. М., Кагановича Л. М., Молотова В. М.

Пленум Центрального Комітету КПРС на засіданнях 22—29 червня 1957 року розглянув питання про антипартійну групу Маленкова, Кагановича, Молотова, яка утворилася всередині Президії ЦК КПРС.

В той час, коли партія під керівництвом Центрального Комітету, спираючись на всенародну підтримку, провадить величезну роботу по виконанню історичних рішень XX з'їзду, спрямованих на дальший розвиток народного господарства і безперервне піднесення життєвого рівня радянського народу, на відновлення ленінських норм внутріпартійного життя, ліквідацію порушень революційної законності, на розширення зв'язку партії з народними масами, розвиток радянської соціалістичної демократії, на зміцнення дружби радянських народів, проведення правильної національної політики, а в галузі зовнішньої політики—на розрядку міжнародної напруженості з метою забезпечення міцного миру; і коли досягнуто вже в усіх цих галузях серйозних успіхів, про які знає кожна радянська людина, — в цей час антипартійна група Маленкова, Кагановича і Молотова виступила проти лінії партії.

З метою змінити політичну лінію партії ця група антипартійними, фракційними методами добивалася зміни складу керівних органів партії, обраних на Пленумі ЦК КПРС.

Це не було випадковістю.

Протягом останніх 3—4 років, коли партія взяла рішучий курс на виправлення помилок і хиб, породжених культом особи, і успішно бореться проти ревізіоністів марксизму-ленінізму як на міжнародній арені, так і всередині країни, коли партія провела велику роботу по виправленню допущених в минулому перекозів ленінської національної політики, — учасники розкритої тепер і повністю викритої антипартійної групи постійно чинили пряму чи посередню протидію цьому курсові, схваленому XX з'їздом КПРС. Ця група по суті намагалася протидіяти ленінському курсові на чірне співіснування між державами з різними соціальними системами, ослабленню міжнародної напруженості і встановленню дружніх відносин СРСР з усіма народами світу.

Вони були проти розширення прав союзних республік в галузі економічного і культурного будівництва, в галузі законодавства, а також проти посилення ролі місцевих Рад у розв'язанні цих завдань. Тим самим антипартійна група протидіяла твердо провадженому партією курсові на більш швидкий розвиток економіки й культури в національних республіках, який забезпечує дальше зміцнення ленінської дружби між усіма народами нашої країни. Антипартійна група не тільки не розуміла, але й чинила опір заходам партії по боротьбі з бюрократизмом, по скороченню роздутного державного апарату. В усіх цих питаннях вони

виступали проти провадженого партією ленінського принципу демократичного централізму.

Ця група вчинила впертий опір і намагалася зірвати такий надзвичайно важливий захід, як реорганізація управління промисловістю, створення Раднаргоспів в економічних районах, схвалення усією партією і народом. Вони не хотіли зрозуміти, що на сучасному етапі, коли розвиток соціалістичної промисловості досяг величезних масштабів і продовжує швидко зростати при переважному розвитку важкої індустрії, — треба було знайти нові, досконаліші форми управління промисловістю, які розкривають великі резерви і забезпечують ще могутніше піднесення радянської індустрії. Ця група зайшла настільки далеко, що навіть після схвалення вказаних заходів у процесі всенародного обговорення і дальшого прийняття Закону на Сесії Верховної Ради СРСР—вона продовжувала боротьбу проти реорганізації управління промисловістю.

У питаннях сільського господарства учасники цієї групи виявили нерозуміння нових назрілих завдань. Вони не визнавали необхідності посилення матеріальної зацікавленості колгоспного селянства в розширенні виробництва продуктів сільського господарства. Вони заперечували проти скасування старого бюрократичного порядку планування в колгоспах і запровадження нового порядку планування, який розв'язує ініціативу колгоспів у веденні свого господарства, що дало вже свої позитивні результати. Вони настільки відірвалися від життя, що не можуть зрозуміти реальної можливості, яка дає змогу наприкінці цього року скасувати обов'язкові поставки сільськогосподарських продуктів з дворів колгоспників. Проведення цього заходу, який має життєве значення для мільйонів трудящих Радянської країни, стало можливим на основі великого піднесення громадського тваринництва в колгоспах і розвитку радгоспів. Учасники антипартійної групи замість підтримки цього назрілого заходу виступили проти нього.

Вони вели нічим не виправдану боротьбу проти активно підтриманого колгоспами, областями, республіками заклик партії — наздогнати в найближчі роки США по виробництву молока, масла і м'яса на душу населення. Тим самим учасники антипартійної групи продемонстрували панськи зневажливе ставлення до насущних життєвих інтересів широких народних мас і своє невір'я у величезні можливості, закладені в соціалістичному господарстві, у всенародний рух за прискорене піднесення виробництва молока і м'яса, що розгорнувся.

Не можна вважати випадковим, що учасник антипартійної групи т. Молотов, виявляючи консерватизм і косність, не тільки не зрозумів необхідності освоєння цілих земель, але й чинив опір справі підняття 35 мільйонів гектарів ціли-

ни, яка набрала такого величезного значення в економіці нашої країни.

Тт. Маленков, Каганович і Молотов чинили впертий опір тим заходам, які проводив Центральний Комітет і вся наша партія по ліквідації наслідків культу особи, по усуненню допущених у свій час порушень революційної законності і створенню таких умов, які виключають можливість повторення їх у дальшому.

В той час, як робітники, колгоспники, наша славна молодь, інженерно-технічні і наукові працівники, письменники, вся інтелігенція одностайно підтримали заходи партії, які проводяться на основі рішень XX з'їзду КПРС, коли весь радянський народ включився в активну боротьбу за перетворення в життя цих заходів, коли наша країна переживає могутнє піднесення народної активності і приплив нових творчих сил, — учасники антипартійної групи лишалися глухими до цього творчого руху мас.

В галузі зовнішньої політики ця група, особливо т. Молотов, виявляла косність і всіляко перешкоджала проведенню назрілих нових заходів, розрахованих на пом'якшення міжнародної напруженості, на зміцнення миру в усьому світі.

Тов. Молотов протягом довгого часу, будучи міністром закордонних справ, не тільки не живив ніяких заходів по лінії МЗС для поліпшення відносин СРСР з Югославією, але й не раз виступав проти тих заходів, які здійснювала Президія ЦК для поліпшення відносин з Югославією. Неправильну позицію т. Молотова в югославському питанні одностайно засудив Пленум ЦК КПРС у липні 1955 р. — «як таку, що не відповідає інтересам Радянської держави та соціалістичного табору і не відповідає принципам ленінської політики».

Тов. Молотов гальмував укладення державного договору з Австрією і справу поліпшення відносин з цією державою, розташованою в центрі Європи. Укладення договору з Австрією мало важливе значення для розрядки загальної міжнародної напруженості. Він був також проти нормалізації відносин з Японією, в той час як ця нормалізація відіграла велику роль у справі ослаблення міжнародної напруженості на Далекому Сході. Він виступав проти розроблених партією принципових положень про можливість відвернення воєн в сучасних умовах, про можливість різних шляхів переходу до соціалізму в різних країнах, про необхідність посилення контактів КПРС з прогресивними партіями зарубіжних країн.

Тов. Молотов не раз виступав проти необхідних нових кроків Радянського уряду в справі захисту миру і безпеки народів. Зокрема, він заперечував доцільність встановлення особистих контактів між керівними діячами СРСР і державними діячами інших країн, що необхідно в інтересах

(Закінчення на 2 стор.)

ПОСТАНОВА ПЛЕНУМУ ЦК КПРС про антипартійну групу Маленкова Г. М., Кагановича Л. М., Молотова В. М.

(Закінчення).

досягнення взаєморозуміння і поліпшення міжнародних відносин.

У багатьох з цих питань думку т. Молотова підтримував т. Каганович, а в ряді випадків т. Маленков. Президія Центрального Комітету і Центральний Комітет в цілому терпляче поправляли їх, боролись проти їх помилок, сподіваючись, що вони здобудуть уроки з своїх помилок, не наполягатимуть на них і підуть в ногу з усім керівним колективом партії. Але вони продовжували залишатися на своїх неправильних, неленінських позиціях.

В основі позиції тт. Маленкова, Кагановича і Молотова, яка розходиться з лінією партії, лежить та обставина, що вони перебували і перебувають в полоні старих уявлень і методів, відірвалися від життя партії і країни, не бачать нових умов, нової обстановки, проявляють консерватизм, уперто чіпляються за форми і методи роботи, які жили себе і не відповідають інтересам руху до комунізму, відкидаючи те, що народжується життям і випливає з інтересів розвитку радянського суспільства, з інтересів усього соціалістичного табору.

Як в питаннях внутрішньої, так і в питаннях зовнішньої політики вони є сектантами і догматиками, проявляють начотницький, безжиттєвий підхід до марксизму-ленінізму. Вони не можуть зрозуміти, що в сучасних умовах живий марксизм-ленінізм у дії, боротьба за комунізм виявляються в перетворенні в життя рішень XX з'їзду партії, в наполегливому проведенні політики мирного співіснування, боротьби за дружбу між народами, політики всемірного зміцнення соціалістичного табору, в поліпшенні керівництва промисловістю, в боротьбі за всебічне піднесення сільського господарства, за достаток продуктів, за широке житлове будівництво, за розширення прав союзних республік, за розвиток національних культур, за всемірний розвиток ініціативи народних мас.

Переконавшись в тому, що їх неправильні виступи і дії дістають постійну відсіч у Президії ЦК, яка послідовно проводить в життя лінію XX з'їзду партії, тт. Молотов, Каганович, Маленков стали на шлях групової боротьби проти керівництва партії. Змовившись між собою на антипартійній основі, вони поставили перед собою мету змінити політику партії, повернути партію до тих неправильних методів керівництва, які засудив XX з'їзд партії. Вони вдалися до інтриганських прийомів і влаштували таємний зговор проти Центрального Комітету. Факти, викриті на Пленумі ЦК, показують, що тт. Маленков, Каганович, Молотов і т. Шепілов, який примкнув до них, ставши на шлях фракційної боротьби, порушили Статут партії і вироблене Леніним рішення X з'їзду партії «Про єдність партії», в якому говориться:

«Щоб здійснити сувору дисципліну всередині партії і в усій радянській роботі і добитися найбільшої єдності при усуненні всякої фракційності, з'їзд дав Центральному Комітету повноваження застосовувати у випадках порушення дисципліни або відродження чи допущення фракційності всі заходи

партійних стягнень, аж до виключення з партії, а щодо членів ЦК переведення їх у кандидати і навіть, як крайній захід, виключення з партії. Умовою застосування до членів ЦК, кандидатів у ЦК і членів Контрольної Комісії такого крайнього заходу повинно бути скликання Пленуму ЦК з запрошенням усіх кандидатів у ЦК і всіх членів Контрольної Комісії. Якщо такі загальні збори найбільш відповідальних керівників партії двома третинами голосів визнають необхідним переведення члена ЦК у кандидати або виключення з партії, то такий захід повинен бути здійснюваний негайно».

Ленінська резолюція зобов'язує Центральний Комітет і всі партійні організації безумовно зміцнювати єдність партії, давати рішучу відсіч будь-якому прояву фракційності і груповщини, забезпечувати роботу справді дружню, яка справді втілює єдність волі і дії авангарду робітничого класу — Комуністичної партії.

Пленум ЦК з величезним задоволенням відзначає монолітну єдність і згуртованість усіх членів і кандидатів у члени ЦК, членів Центральної Ревізійної Комісії КПРС, які одностайно засудили антипартійну групу. В складі Пленуму ЦК не було жодної людини, яка підтримала б цю групу.

Опинившись перед лицем одностайного осуду Пленумом ЦК антипартійної діяльності групи, коли члени Пленуму ЦК одностайно поставили вимогу вивести членів групи з ЦК і виключити з партії, вони визнали наявність зговору, шкідливості своєї антипартійної діяльності, зобов'язались коритися рішенням партії.

Виходячи з усього викладеного вище і керуючись інтересами всемірного зміцнення ленінської єдності партії, Пленум ЦК КПРС постановляє:

1. Засудити, як несумісну з ленінськими принципами нашої партії, фракційну діяльність антипартійної групи Маленкова, Кагановича, Молотова і Шепілова, який примкнув до них.

2. Вивести з складу членів Президії ЦК і з складу ЦК тт. Маленкова, Кагановича і Молотова; зняти з поста секретаря ЦК КПРС і вивести з складу кандидатів у члени Президії ЦК і з складу членів ЦК т. Шепілова.

Одностайний осуд Центральним Комітетом партії фракційної діяльності антипартійної групи тт. Маленкова, Кагановича, Молотова послужить дальшому зміцненню єдності рядів нашої ленінської партії, зміцненню її керівництва, справі боротьби за генеральну лінію партії.

Центральний Комітет партії закликає всіх комуністів ще тісніше згуртувати свої ряди під непереможним прапором марксизму-ленінізму, спрямувати всі свої сили на успішне розв'язання завдань комуністичного будівництва.

(Прийнято 29 червня 1957 р. одноголосно всіма членами Центрального Комітету, кандидатами в члени Центрального Комітету, членами Центральної Ревізійної Комісії при одному, що утримався, — в особі т. Молотова).

Ще тісніше згуртуємо свої ряди

Відбулися збори партійного активу району, які з великою одностайністю підтримали постанову Пленуму Центрального Комітету КПРС про антипартійну групу Маленкова Г. М., Кагановича Л. М., Молотова В. М. Доповідач перший секретар райкому КП України т. Корлюк С. М. ознайомив присутніх з постановою Пленуму ЦК партії, який відбувся 22—29 червня.

Комуністи у своїх виступах всі як один засуджують фракційну діяльність антипартійної

групи Маленкова, Кагановича, Молотова, як несумісну з принципами марксизму-ленінізму, з рішеннями XX з'їзду КПРС.

Голова колгоспу імені Куйбишева т. Стоян відзначив, що учасники антипартійної групи в питаннях внутрішньої та зовнішньої політики проявили сектантський, безжиттєвий підхід. Це люди, які під різними приводами намагалися підірвати єдність рядів Комуністичної партії. Та нікому не вдалося похитнути монолітну єдність нашої партії.

В обговоренні доповіді взяли участь 16 комуністів. Всі виступаючи з особливою силою підкреслювали, що антипартійна група відірвана від народу, від діяльності партійних організацій, не знає, що сили нашого народу незліченні. Народ іде за партією, як за своїм вірним випробуваним вождем.

Збори одноголосно прийняли резолюцію, в якій підтримали постанову Пленуму, спрямовану на дальше згуртування рядів ленінської партії.

Хто сьогодні попереду

У соціалістичному змаганні комбайнерів за вчасне і якісне проведення жнив на роздільному збиранні ведуть перед:

Петро Дорогой — комбайнер Панчівської МТС, який за зміну скошує по 32 гектари хліба на полях сільгоспартілі імені Будьонного.

Георгій Вдовиченко — комбайнер Ново-Миргородської МТС, який за зміну скошує по 30—35 гектарів хліба в колгоспі «Шлях Леніна».

Яків Ніколаєнко — комбайнер Панчівської МТС, який за зміну скошує по 30 гектарів хліба в колгоспі імені Будьонного.

Микола Банул — комбайнер Ново-Миргородської МТС, який за зміну скошує по 28 гектарів пшениці в колгоспі імені Орджонікідзе.

Панас Піддубний — комбайнер Ново-Миргородської МТС, який за зміну скошує по 25 гектарів пшениці у колгоспі імені Чкалова.

ХЛІБ — ДЕРЖАВІ

Колгоспи району приступили до виконання першої заповіді перед державою — хлібоздачі. Першу квитанцію за зданий хліб державі одержав колгосп імені Куйбишева. Сотні центнерів зерна нового врожаю

поступило на приймальний пункт Заготзерно від сільгоспартілей імені Ворошилова, імені Будьонного, імені Держинського, імені Чкалова.

І. НІКІТЕНКО, бухгалтер пункту Заготзерно.

Збирання провадити комплексно

Колгосп імені Куйбишева надзвичайно повільно збирає хліба. Із плану близько трьох тисяч гектарів зернових скошено лафетними жатками лише 200 гектарів. Колгосп обслуговують три тракторні бригади Панчівської МТС, в яких налічується сім потужних комбайнів «С-6» та три самохідних. Бригадири тракторних бригад тт. Першич, Клименко і Парфентьев до цього часу не організували цілодобової роботи комбайнових агрегатів, не впровадили як слід роздільний спосіб збирання хлібів, хоч на полях артілі вже давно дозріла пшениця на великих масивах.

На площі 100 гектарів проведено підбирання та молотьбу скошеної пшениці, але до скиртування соломи ще не приступали. Надзвичайно повільно скиртують в артілі сіно. На

польових роботах не відчувається необхідного напруження. Колгоспники і механізатори не борються за скорочення строків збирання.

Одноразово із збиранням хлібів треба негайно звільнити площі з-під соломи та інших пожнивних решток, провадити оранку ґрунту під посів озими. Але про комплексне збирання хлібів та підготовку ґрунту до осінньої сівби в колгоспі не дбають. Механізатори не поспішають з оранкою, хоч в артілі вже звільнено близько 300 гектарів площі.

Керівники колгоспу та МТС зобов'язані вжити негайних і рішучих заходів, мобілізувати всіх колгоспників та механізаторів на проведення збирання хлібів в єдиному комплексі.

М. КРАМАРЕНКО.

Пожвавити діяльність кас взаємодопомоги

З метою дальшого поліпшення матеріального забезпечення і культурно-побутових умов колгоспників у сільськогосподарських артілях створено каси взаємодопомоги. Для керівництва касами обираються правління і ревізійні комісії. З фондів, що надходять у касу за рахунок сплати вступних та членських внесків, а також від інших прибутків, каса подає матеріальну допомогу літнім членам артілі, інвалідам тощо.

Досвід показав, що там, де правління по-справжньому займаються діяльністю кас, там і справи хороші. В сільгоспартілі імені Будьонного, наприклад, до каси взаємодопомоги вступило понад 230 колгоспників. Тут своєчасно сплачуються членські внески. Правління каси, де головою І. Флорінський, пильнує за правильним використанням коштів.

При колгоспній касі взаємодопомоги створена швейна майстерня, в якій працюють інваліди. Майстерня обслуговує колгоспників, приносить в касу значні доходи. Станом на

1 червня майстерня дала доходу в сумі понад 15 тисяч карбованців. Колгоспникам видано грошову допомогу в сумі понад 11 тисяч карбованців.

Зовсім інше становище в касі взаємодопомоги колгоспу імені Сталіна (с. Мартоноша). Голова правління Ф. Тимошенко розвалив роботу каси. Правління не займається ростом членів каси, вже два роки не збираються членські внески. Член правління каси т. Доматашченко розбазарив гроші, що були в касі.

Не краще провадиться робота кас взаємодопомоги в колгоспах імені Жданова та імені Орджонікідзе, де головами правлінь кас тт. Шарав та Москаленко.

Правління кас взаємодопомоги повинні поліпшити свою роботу, займатися ростом членів каси, боротися за дальше піднесення матеріального добробуту колгоспників.

Г. ЛОПАТЕНКО, завідувачий відділом соціального забезпечення.

Слідами наших виступів

Критичну замітку „Аби день до вечора“ було вміщено в номері райгазети за 23 червня цього року. В ній викривалися недоліки в роботі тракторної бригади № 6 Ново-Миргородської МТС.

Директор МТС В. Сердюк повідомив редакції, що ця замітка об-

говорювалась на нараді механізаторів. Обліковця бригади Ф. Ткаченка попереджено. Намічено заходи по зміцненню трудової дисципліни в бригаді.

Редактор
Х. СОКОЛОВСЬКИЙ.